

Betegségek és balesetek igazi okai

Kozma Szilárd karma-asztrológus: Az egészség elérése a betegségek valós okának az asztrológiai sorsfeltárással

Az egyik horoszkóprendelőm, aki mostanig egy jóslató asztrológustól tanult és ezért nagy nehézségekbe ütközött a karma feltárása megértésében, áthidaló megoldásként arra kért, hogy amennyiben létezik egy a konstellációk és a bolygók által megtestesített spirituális erőkkel és erőkkel kapcsolatban álló betegségekről szóló, részletesebb tanulmányom, egy olyan tehát, amely a bolygók által megtestesített spirituális őserőkre és a konstellációk által megtestesített spirituális erőkkel jellemző mentalitások és személyi tulajdonságok szerint értelmezi a különböző betegségek kialakulásának az ok - okozati összefüggéseit, azt küldjem el. Nos, részben ilyen féle tanulmány volt a jelenleginek a régi változata is, de az nem adott kellő magyarázatot és nem tért ki részletesen minden konstellációnak a szülőiteire jellemző betegséghajlamokra, valamint az ártatlan kisbabák és a gyermekek betegségeinek a valós okaira. Hát újra írtam: Sajnálatos, hogy a kvantumfizika immár „klasszikusnak” számító eredményeit nem képes tovább gondolni sem a pszichológia, sem a biológia. Ezért, az anyagi világ korlátain túl látni képes biológiai öröklődéstan például teljes tévedésben van a betegségek és a testi elváltozások öröklődésének a magyarázatát illetően! Még az úgynevezett veleszületett betegségek és testi elváltozások (málformációk) sem a természeti öröklődés alapkódjainak (a géneknek, DNS-kódoknak) a véletlenül (Tehát úgymond vak-szeszélyesen) meghibásodó és ezért téves és hibás rendszer-szerveződésének a következtében jönnek létre! Az igazi okot sokkal mélyebb és személyesebb helyeken kell keresni, mint a gén-kódok és a DNS-minták szeszélyes dominó-játékában! Éspedig azon a helyen, amit a vallás ösbűnnek nevez: az ember és az emberiség ősz-karmájában, egészen pontosan: az abszolút létben történő, primordiális (ontológiai - kauzális) zavarodottság következtében jönnek létre azok a hibás spirituális struktúrák, amelyek analogikus (nem közvetlen, nem lineáris) kapcsolatban állnak az anyai ági női ősöknek a fizikailag és pszichikailag ugyan nem észlelhető, de igen is rögeszmék formájában létező, szellemi zavarával, tévképzeivel.

Konkrétan: Az anyai ági női őseinknek a szélsőséges törekvései és ambíciói, a jogosnak képzelt személyi sértettsége, a nyílt, vagy titkolt félelme, vagy a haragos, gyűlölködő és hosszan neheztelő negatív lelki és szellemi állapotainak a következményeként „hibásodnak meg” az utódoknak átadott biológiai kódok is. Az élet és a sors változási törvényeivel harmóniában élő, azokkal nem szembeszegülő embernek és annak az utódainak tehát, nem lehet „természetes” állapota az állandósuló, a krónikussá váló betegség, vagyis a betegeskedés és az így élő és az élet fejlődési törvényeivel összhangban gondolkozó és képelődő édesanyák nem hoznak a világra sem elváltozott (hibás), vagy hiányzó testrészes vagy hibás-szerves, vagy veleszületetten beteg gyermekeket! A betegség, nem a nyílt, vagy rejtett, szélsőséges ambíciók nélkül, huzamos szorongások és mély önámítások nélkül élő, és a személyi és az általános emberi életfeladatait is beteljesítő embernek a „természetes sajátossága”, hanem a sors törvényeivel titokban, vagy nyíltan szembeszegülő, azokkal szemben öncélúan, rejtetten és együgyűen lázadó édesanyáknak az utódaié. Tudom, és tisztában vagyok azzal, hogy ezt vallásos, vagy más-idealista (PI. szentimentális-misztikus, ezoterikus, stb.) tudattal mennyire nehéz elfogadni! Ti., azt, hogy az, hogy a tudatlan és emiatt úgymond ártatlan, de a képzeletükben és a gondolataikban önkéntelenül háborúzó anyai ági női ősök negatív belső átélései miatt az utódok nyomorékon, vagy betegesen születnek, az, az egyén szempontjából, felháborító sors igazságtalanság! Hiszen ez, amennyiben csak a részemről jövő, felelőtlen és ellenőrizetlen (tegyük fel: hatásvadászó) állítás lenne, akkor méltán érdemelne ki az „istenkáromlás” vádját. És ez lenne a könnyebb helyzet. Amennyiben viszont kiderül hogy igazam van – márpedig az alábbi okfejtések során, bárki, racionálisan és logikusan gondolkozni szerető és valóságot tisztán látni szerető személy meggyőződhet arról, hogy igazam van! – akkor azt, vallásos és érzélgős – idealista, és misztikus gondolkozással csakis úgy lehet értelmezni, hogy a teremtésben valamiféle gonosz van, vagyis az Úristen maga gonosz. Mivel viszont én nem vagyok sem istenkáromlásban gyönyörködő, hatásvadászó misztikus zseni, sem vallásosan óvatoskodó, gyáva gondolkozó, folytatam az asztrológusi okfejtéseimet, jól megértvén azt, hogy miért mondja Hamvas Béla, hogy minden vallás, egy - egy másfajta asztrológia misztikusan elrontott változata. Ráadásul még a Bibliában is, amire a magukat hívőknek nevező naiv gondolkodók annyit hivatkoznak, megtalálható az a figyelmeztetés, hogy „bűneinkért az utódok felelnek meg harmad és negyed ízigen. A betegség tehát, és a huzamos szenvedés, nem a világegyetemmel harmóniában élni képes embernek az Istennel való hasonlósági állapota, amelyre a Bibliának azon mondata utal, hogy "Az Isten megteremtette az Embert az ő képére és hasonlatosságára." Ennek a bibliai metaforának, minden belemagyarázás nélkül, csak és csakis úgy kaphatjuk meg a racionális magyarázatát, ha elfogadjuk az asztrológiának azon axiómáit, miszerint az ember különböző testrészei (Fej, nyak, vállak, mellkas, stb.) az egyetemes létezésnek - egészen pontosan: a teremtésnek és a megváltásnak - a 12 asztrológiai konstelláció által jelképezett különböző erőkkel és lételveivel (ősprincípiumaival) állnak analogikus összefüggésben. Például: a Kos által jelképezett őselv, mint az egyetemes Teremtés elsődleges szükségének (Robbanás szerűen megvilágosult szellemiségét követő, azonnali cselekvésének) a közvetlen berobbanása és a spontán, feltételek nélküli megjelenése a létben! Természetes, hogy ez az ősi kauzális létmozzanat, az ember fejéhez kapcsolódik egyértelműen! Egészen pontosan: az ember feje kapcsolódik a Kos által megtestesített őszkezdeti őselvhez! A Bika által megtestesített őselv viszont, az abszolút létnek, egészen pontosan: az abszolút (Isteni) intelligenciának, az anyagi világ megszállásának és birtokba vételének a mozzanatát, aktusát, lét-helyzetét, szellemi állapotát, testesíti meg! Vajon meg kell-e még ezután kérdezni azt, hogy helytelen-e az asztrológiának az a megfigyelése és e sok ezer éves empirián alapuló axiómája, ami szerint, a szélsőségesen röghöz kötött gondolkozó – tehát az un. hajlíthatatlan, a nyakas - embernek, az új és új (esetleg anyagi, vagy más birtoki veszteséssel is járó) sorshelyzeteket elfogadni: lenyelni képtelen személyeknek, mindig a nyaktájék valamely része, illetve a nyakban található szervek valamelyike sérül, vagy betegedik meg? Nem az asztrológia erőltette tehát ezt az esetleg önkényes elméletét az általános ember

természetrájára, mentalitására, hanem a sok ezer éves megfigyelései alapján jutott ezekre a – materialista tudomány szemszögéből nézve „hajmeresztően” irracionális – következtetésekre! Amint ahogy szintén, sok ezer éves megfigyelések alapján, figyelték meg az asztrológusok azt is, hogy a játékos lkrek jellegű karmával született személyek a természetüktől fogva és általános viselkedésük szerint, kapkodó – pörgősek, vagyis: „szelesek” és általában a tüdejük (a légzőszervük) gyenge. Meg azt, hogy a karjaikat csép-hadaróan lengetik minden irányban, meg a vállait húzzák enyhén fel és előre, amikor széles mosollyal az arcukon azt akarják a mások tudomására hozni, hogy ők aztán nem tehetnek az égvilágon semmiről. És azt is, hogy a Rákoknak a leginkább és a legtöbbet a hasa, illetve a gyomra fáj, és mindig a has-tájéka a legérzékenyebb. Azt, hogy az oroszoknak a mellkasa és főként az abban rejlő szívük az, ami a leghamarabb legyengül, vagy elromlik teljesen, és így tovább a Szűzzel és a szaporodási és az ürítési szerveket tartalmazó Skorpiói alsó, vagy fenéki résszel... – tovább lehet gondolni a Halakig, vagyis a lábfejekig és a talpakig, amelyek a halaknak úgy-e, mindig erősen izzadnak, és könnyen fázósak – hidegek! És ugyanezt az analogikus kapcsolati lételevet magyarázza az asztrológiának az, az axiómája is, amely szerint az ember a biológiai szervezetének különböző szervei szítén egy-egy (az asztrológiában a bolygók által megtestesített) teremtői - teremtési öserővel állnak analogikus kapcsolatban. (Például a máj a Jupiterrel, vagyis az értéktudat, a spirituális ítélőképesség, a tudatos külválasztási képesség és a kritika, vagyis a hierarchikus megkülönböztetési képesség öselvével áll analogikus kapcsolatban.) A húgyhólyag, a húgyvezetékek, és főként a vesék meg a Vénusszal állnak analogikus kapcsolatban, vagyis azzal hogy miként éljük meg a szerelmi – szexuális kapcsolatainkat, hogyan oldjuk meg és fel lelkiileg az azokkal járó problémákat. A szív, viszont egyenesen a Nappal, vagyis azzal, hogy milyen féle személyi tudattal, miféle öntudattal – például: túlzó önérzettel éljük-e meg a sorsproblémáinkat? Látjuk tehát, mivel azt már az újságok által propagált útszéli horoszkópozásból is tudjuk, hogy bizonyos konstellációkkal, bizonyos, egymástól eléggé jól megkülönböztethető magatartási formák járnak, vagyis az, hogy bizonyos Konstellációban született személyekre, ha nem is teljes mértékben és nem is általában mindenkire sablon-szerűen, de bizonyos, határozott – pozitív, vagy negatív - magatartási formák jellemzőek. Azt, hogy egyes konstelláció szülőttei, teljesen más dolgokat tartanak fontosnak, lényegesnek és számukra nézve találnak boldogítóknak, mint más konstelláció szülőttei. Ahogy igaz, hogy nem minden esetben ismerhetők fel minden egyes ember esetében ezek a kimondottan csak és csakis a születési napjegyre vonatkozó „általános” jellemzők (És arra is mindjárt abszolút logikus és racionális és ráadásul: asztrológiai magyarázatot fogok adni, hogy miért!), ugyanúgy igaz és tagadhatatlan az, hogy az esetek több mint hatvanöt, sőt: hetven százalékában ezek a születési napjegy (konstelláció) szerinti általános pszichológiai és karakterbeli jellemzők határozottan meg találhatók egyéni szinten is. És akkor lássuk a zárójelben tett ígéretem szerinti magyarázatot. Nos, ez a magyarázat egyben azt a határt is jelenti, amelytől tovább lépve, menthetetlenül ki derül, hogy a napi és heti, vagy akár havi horoszkópozások, vagyis az ostoba két vagy három picit mondatos napjegy szerinti jóslások nem, hogy nevetségesek, de aljas átverések és maximálisan szélhámos tettek, sőt: egyenesen gazemberi merényletek az újság- és lapolvasókkal, valamint a rádió- és tévéhallgatókkal szemben! Természetes tehát, hogy az átlagnál kicsit is józanabb személyek, az ún. szkeptikusok, csak és csakis fölényesen gúnyolódni képesek az asztrológián, amiért annak állítólag ilyen, merényletszerűen szemtelen állításai vannak, holott, ezeket az médiában leírt és felolvasott primitíven kretén szövegeket, nem asztrológusok írják, hanem maguk az újságírók, vagy az illető média-állomás szerkesztői. Igaz, akad még ma is, egy két olyan szégyentelenül felelőtlen és gátlástalanul alattomos személy is, aki asztrológusnak mondja magát, lebegtetve egy magához hasonló köklertől szerzett asztrológusi diplomáját, és ennek árnyékában ilyen lapos családokhoz folyamodik, hogy jósolgasson, mint a saját olvasóinak az értelmi színvonalát le se hányó, cinikus újságírók. Tehát miről van szó? A napjegyünk (Az újságolvasók „horoszkóp”- csillagzata J), még csak felszínen is, a felszíni tulajdonságaink szintjén is, mindössze csak egy harmadát képezheti az általános jellemzőit a személyünknek, hiszen a napjegy mellett még ott van két nagyon erősen jellemző, más és más konstelláció szerinti karmikus is a személyünkben! Az ún. karmikus meghatározódásaink tehát (A Lilithnek és a Sárkányfaroknak a konstellációira jellemző karakter-vonások és személyi tulajdonságok!), ugyanakkora súllyal és jelentőséggel bírnak a személyiségünk nagyvonalú és általános meghatározásában: materializálódásában, mint a napjegy által jelzett nyers természetünknek szintén csak a felszínen érzékelhető része! Nem csak az a baj tehát a napi horoszkópokkal, hogy a jóslásoknak – az asztrológiai jóslási technikáknak és módszereknek tehát -, semmiféle tudományos, vagy metafizikai alapja nincs, hanem első sorban az, hogy amire jósolnak, az egyáltalán nem felel meg az illető személyek spirituális struktúrájának, még csak nagyvonalakban sem! Hiszen egy komoly asztrológiai vizsgálatnál használt, személyi sorsképletben, nem csak a napot és a fent említett két karma-pontot tartalmazza, hanem első sorban úgy-e, még az Ascendenset is, ami a spirituális öntudat-fejlesztési törekvések során kicsírázó, szárba szökkenő és kiteljesedő, felnőtti spirituális öntudatunk jellemzőit (színezetét) jelzi. Mivel a jós-asztrológusok észre vették magukat és belátták, hogy mekkora ostobaság a napjegyre jósolni, fogták magukat és ezt a számárságot megtették még azzal, hogy az Ascendens- konstellációjára is kezdtek jóslatokat írni. Vagyis olyan mag állapotban levő, potenciális spirituális struktúrákra, amelyek az átlag embereknél még messze nincs kifejlődve. (Nekem kb. csak hét évre rá, hogy tudatos munkával kezdtem fejleszteni, jelentek meg határozottabban és stabilizálódtak valamelyest a jellememben az Oroszlán Ascendensnek megfelelő pozitív tulajdonságok. Az és az elején viszont nagyon gyengén, tehát a kezdetben még nagyon ellentmondásosan „viselkedtek” bennem az Aszcendensemre jellemző, pozitív Oroszláni jellemnek megfelelő mentalitás-formák!) Miután megismerkedtünk az asztrológia hitelességének a problémáin keresztül azzal a ténnyel, hogy egy ember minimum négy különálló konstellációnak az általános és többnyire negatív alapjellemeit hordja magában, nem beszélve a sorsképletben még ezen kívül található minimum kilenc kombinációs lehetőségek által jelzett személyi jellemzőiről, vizsgáljuk meg, néha konstellációk, néha a bolygók által jelzett, kauzális, spirituális, mentális és pszichológiai jellemzőink szerint, hogy miért merészelttem azt állítani, hogy a betegségek és a balesetek, nem csak véletlenül a semmiből, de nem is kimondottan csak külső – természeti

tényezőknek a testünkre gyakorolt hatásaként jelennek meg a szervezetünkben, és az életünkben, hanem azoknak elsősorban belülről jövő, képzeleti, és abból következő mentalitásbeli, és végső soron intenzíven és huzamosan átélt negatív érzelmi okai vannak! Az ember betegségeit nem szabad egy, a személyes öntudattól idegen - gyermekek esetében viszont az anyai tudattalan lelki folyamatoktól, tehát annak és azoknak a szellemi-lelki tevékenységétől függetlenül létező - , csupán a külső környezeti hatások következtében, véletlenszerűen beálló, külső okok és kívülről jövő ráhatások következményének tekinteni. Olyan következménynek tehát, amiről nem tehet az illető személy, amennyiben felnőtt, és amelyről gyermek esetében nem tehet az anya (Illetve annak a női ágon felmenő női ősei nem tehetnek), és amely zavaros és feszült lelki és szellemi állapot következtében létrejövő betegség kialakulásában, a felnőtt személy teljesen ártatlan lenne. Mintha a betegséget kimondottan és kizárólag csak a külső környezet, hirtelen történő hőcsökkenésének, vagy hőemelkedésének, vagy más szélsőséges megnyilvánulásának köszönhetnének! Vagy mintha ugyanezt, kizárólag a minket ártatlanul lerohanó vírusok, vagy baktériumok ártatlan hatásának köszönhetnének! Mintha a betegség egy, a természeti életünkkel járó, úgymond természetesen objektív és ezért, szeszélyesen véletlenszerű, külső körülmények között beálló, „normális” létezési állapot lenne! Vagy, mintha olyan járuléka lenne a betegségi állapot az emberi – természeti életnek mint például a szexuális ösztönök létezése.

Ki kell jelentenünk, teljes felelősségtudatunkkal, hogy ez a fajta, látszólag nagyon is tudományos alapállás, a gyakorlati valóság tükrében megvizsgálva, kétségbeejtően és vésszerű következményekkel járóan helytelen! A valóságos helyzetnek a tükrében, meddő szemlélalom harc a betegséghez ellenségesen viszonyulni, tehát kizárólag csak külső, fizikai védekezési eszközök bevetésével ellene harcolni, és megelégedni a baktérium, vagy vírus-irtó „tudományos” eljárásokkal, vagy a károsult szerveknek, vagy a végtagoknak a kioperálásával – újabban kicserélésével – a genetikai kódok módosításával (lásd a génebeszétet). Hibás és téves tehát úgy gyógyítani tehát, ahogyan ma még a szemellenzős és az anyagon túl a szellemi világba átlátni képtelen akadémista orvostudomány végzi a gyógyítást. Persze, majdhogynem fölöslegesen teszi ezt, mivel a felszíni látszatok ellenére, a betegségek szellemi okait, az ún. hajszálygyökereket meg sem érinti, és ezért, a betegséget, mint a spirituális zavarnak a megnyilvánulását, mindössze átutalja (átköltözteti) egyik szervből a másikba, illetve átörökíti az anyákból azok gyermekeibe. Hiszen, ha az a hibás lelki, vagy szellemi viszonyulás marad, ami a betegséget okozta, ha a legfinomabb szellemi struktúrákban elrejtve is, de a betegségnek is kell maradnia. Ugyanis, hiába gyógyítja meg az orvos ember fizikai szervezetének egy részét (szervét), hogyha a betegségnek az igazi, szellemi - spirituális oka, vagyis az illető személy hibás mentalitása, és téves valóság-látása (ferde sors-víziója), végső soron: szellemi önámítás, érintetlen és módosíthatatlan, vagyis „javíthatatlan” marad. Az okos orvostudomány és a gyógyszerészet mindössze a korokozók teljes kiirtására majd a fájdalom, vagyis a szenvedés mihamarabbi megszüntetésére koncentrál, és ennek következtében a betegségtünetek mihamarabbi eltüntetésére helyezi a hangsúlyt. – Nagyon furcsa, hogy azok a nagyokos orvos- és biológus tudósok, csak konstatálni képesek azt, hogy a baktériumok az embernél sokkal gyorsabban megtanulják semlegesíteni az ember által, az ő kiirtásukra kitalált és készített „orvosságokat”, de elgondolkozni azon, hogy ez vajon miért van így, már nem! Furcsa tehát, hogy nem jut eszükbe, az a pofonegyszerű tény, hogy ez a káros baktériumok esetében azért van ez az erős adaptációs jelenség, mert ennek valamilyen okból így kell lennie. Illetve, az, hogy a baktériumokat egyenesen az Úristen gyártja és erősíti azok immunrendszerét a miénkkel szemben, abból a célból, hogy minket a betegségek fennmaradásával rá vegyen annak a mentalitásunknak a megváltoztatására, amely mentalitásunk következtében legyengült az a szervünk, amelyet aztán megtámadnak és „fogyasztani” kezdenek a megfelelő szervekre specializálódott baktériumok. Sőt: a vírusok, már nem is a beljünk kódolt emberi sejtfogyasztását célzó éhségük csillapításaként „támadják” meg az illető szerveket, mint a baktériumok, hanem azoknak – és első sorban a vérnek - a genetikai kódját próbálják megváltoztatni. Úgy-e, hogy mennyire furcsa az, hogy az a sok nagyokos Nobel díjas tudós nem teszi fel magának a kérdést, hogy ez miért van így? Az orvostudomány, teljesen ignorálja azt az egyszerű gyakorlati tény, hogy a fájdalom tulajdonképpen az ember legértékesebb információrendszeréhez tartozó közvetlen és figyelmen kívül nem hagyható primordiális jelzés-rendszer, ami arra szolgál, hogy a kényesítő erejével, korlátozza, de egyben figyelmeztesse is az embert arra, hogy az valamit kitarthatóan rosszul csinál (valamit erőltet, valamivel, vagy valakivel erőszakoskodik szellemi, lelki, vagy fizikai szinten), valamit erősen hibásan értelmez és hibásan él meg, tudatilag és értelmileg, huzamosan és intenzíven, mind fizikailag, mind lelkileg. És arra figyelmezteti a fájdalom az embert, hogy e negatív szellemi – lelki mentalitása és érzelmileg huzamosan ellenszegülő – ellenségeskedő érzelmi átélései következtében, diszharmonikus, romboló hatású, ellentmondó erővel és feszültségekkel telített spirituális erőteret hozott létre önmagában és önmaga körül. És hogy ezáltal, ezen a romboló mentalitásán keresztül, romboló hatású lelki-tudati állapotba és végső soron (ön)romboló lelki, majd fizikai állapotba került.

Annak a bizonyítására, hogy ez tényleg így van, ti., hogy tényleg értelmesen jelez a fájdalom, ha meg kérdezzük magunktól, hogy mit jelez, nem szükséges semmiféle indoklás, tudományos bizonyítás, tudományos magyarázat. Próbáljunk csak meg a hozzánk legközelebb álló falon áthatolni egy heves és határozott kézmozdulattal, vagy lábmozdulattal, vágjunk bele teljes ököllel a szemközti falba és mindjárt érzékelnünk fogjuk, hogy miképpen működik a fájdalom tökéletes jelzőrendszere, mutatván, hogy nem egészséges a falon való „minden áron” való keresztül hatolási ambíciókba intenzíven bele élni magunkat. És hiába legyintene erre valaki azzal, hogy ez egy gyermekes példa. Mert a lelki fájdalomról is hallottak már nagyon sokan közülünk, még ha esetleg nem is volt alkalma egy ilyen trauma szerű lelki fájdalmat (Pl. gyermekkorban, vagy kamaszkorban egy játéktól, az anyától, az apától, nagyszülőtől, majd a minket megcsaló - elhagyó szerelemtől való elválás lelki fájdalmát.) intenzíven átélni mindenkinek. Az anyával való testi együttléthez való feltétlen és elsődleges ragaszkodási ösztön egy olyan reflex, amely az állatvilágban az apró utódoknak egyenesen a túlélését biztosítja, és a primitív, folyamatosan vándorló emberi létformák sok ezer történelme során szintén ez az anya, majd az apa test közelségéhez való ragaszkodás (is) biztosította az emberi faj fennmaradását és túlélését. Ma viszont, a bonyolult közlekedési rendszerű civilizációban ez a funkció kezd oka

fogyottá válni, hiszen nem a gyermek ragaszkodásán múlik már az, hogy az anya mellett tud-e maradni annak minden mozgásformáját követve, hanem az anya és az apa szeretetén, felelősségtudatán, figyelő-képességén, sok esetben: kötelességtudatán és egyszerű emlékezésén. A mai kisgyermeknek tehát sokkal gyakrabban el kell válniuk – ha csak rövid időszakokra is – a szüleiktől, a túlzó ragaszkodás tehát főleg, mert úgy sem rajta múlik, hogy az anya vagy az apa mellett tud-e maradni. Ha tetszik, ha nem, meg kell szoknia tehát, hogy a szüleitől teljesen el kell válnia néhány órára. De ha ez a ragaszkodási ösztön benne túl erős, a testi fájdalom hiába jelzi a számára, hogy hiába minden, mert el kell engednie a szüleit, egyes gyermekek képesek ezekbe a szülőktől való természetellenes elválásokba belebetegedni. Hát így vannak ezzel a felnőttek is: hiába jelzi a lelki fájdalom számukra, hogy bizonyos, ideje múlt, vagy valamilyen más okból tarthatatlan ösztöni érzésekről (Pl. szerelmi, vagy szexuális ragaszkodásról) le kell mondaniuk, mert mentálisan nem kapcsolják ki a riasztót és addig ücsörögnek a fájdalomban, amíg az lelki szenvedéssé duzzad és később – valóságos – testi fájdalommá: betegséggé.

A betegségek is tehát, éppen úgy, és éppen azért alakulnak ki, mert éppen az ember az áthatolhatatlan fal szerű sors-ellenállásokat, illetve lándzsas-és gerenda szerű sors-támadásokat veszi igazságtalanságnak. Vagyis, éppen a sorsnak a szellem fejlődésünket előmozdítani hivatott logikáját (Az egyetemes törvények működési mechanikáját) nem érti és nem fogadja el a lelkünk. Ezért hát a személyünk elleni – igazságtalan és jogtalan – merényletnek vesszük ezeket a sors-kihívásokat, holott éppen hogy a boldogsági képességünk kifejlődését hivatottak létrehozni. Például sokan abba betegednek bele, hogy elveszítik a számukra hosszú évekig gazdasági gyarapodás biztosító pénzkereseti lehetőségüket, munkájukat, holott ez azért történik, mert – az asztrológiai sorsképletükből (horoszkópjukból) is kiolvashatóan... – valami egyebet kell megtanuljanak, valami egyébvel kell foglalkozzanak a karmájuk meghaladásának az érdekében, mint az a munka, amit addig űztek, vagy egyáltalán az öncélú pénzhajhászásáról kell leszokniuk és helyette, valami mást megtanulniuk! És ezt annak ellenére sem akarják elfogadni, hogy nem csak a lelki fájdalmuk jelzi, de millió más jelt és jelzést is kapnak a környezetük felől arra vonatkozóan, hogy most a személyi fejlődésüknek egy teljesen más jellegű szakaszába léptek, egy olyanban, amelyben a megszerzendő új tulajdonságoknak a kialakulását, illetve a régi, karmikus késztetéseiknek az elhagyását, hátráltatja, sőt egyenesen lehetetlenné teszi a pénz utáni hajsza, vagy éppenséggel az évek alatt jól begyakorolt és rutinossá vált mesterség további űzése! De ez a tanulmány nem az egyetemes törvények és a sors működési mechanikájának az ismertetésével foglalkozik, és addig is, amíg az ide vonatkozó tanulmányok és fejezetek elolvasása után, a kedves olvasó megértheti a fájdalom – értékére – vonatkozó állításom létjogosultságát, bocsánat: abszolút igazságát, kénytelen lesz becsületszóra elhinni nekem, hogy a fájdalom mechanizmusa is, a fejlődésünk, valamint az azt szolgáló, ok és okozat, illetve a hatás és a visszahatás egyetemes törvényének az alapelve szerint működik, mind a fizikai, mind a lelki, mind szellemi szinteken. Tudjuk, hogy az orvostudomány az ember hibás szellemi mentalitásnak az érzékelési lehetőségét biztosító fájdalom jelzéseket – Amely kellemetlen fájdalom-jelzések észlelése tehát a zavar-észlelői funkciók betöltésének és a mentális és ideális zavar-kiigazítási képességeink gyakorlásának az előfeltétele lenne! – megszüntetendőnek és kiküszöbölendőnek ítélte. Ez által viszont, az orvostudomány teljesen tévútra helyezte a saját funkcionális logikáját, vagyis a gyógyítási rendeltetés-logikáját és ezzel a fájdalomtünetői igyekezetével, hosszú távú következmények szintjén, több bajt csinál az embereknek, mint amennyi bajuk egyébként lenne, mivel, áttételesen, vagyis a funkcionális visszahatások miatt, még sokkal több szenvedést tesz szükségessé a mentalitás változtatáshoz és mivel az ember gyógyszerekkel elkábítva, teljesen képtelen magát észrevenni és a fájdalom-jelzésekből tanulva mentalitást változtatni, még több betegséget okoz, mint amennyit megszüntet. Mivel a fájdalom és a szenvedés a hibás mentalitást és a téves kötődés-kapcsolást és az önmegváltás megvalósítását akadályozó (rombolást okozó) hibás élet-képzetek, gondolatok, negatív érzések és cselekedetek felől tájékoztatják az embert – a fájdalom jelzéseit semmibe véve, vagyis a fájdalmat különböző eszközökkel elfojtva (fájdalomcsillapítók, gyógyszerek, zsibbasztó szerek, védő öltözetek), hosszú távú következmények szintjén, az orvostudomány még nagyobb szenvedést okoz, mint amekkorát eredetileg, a fájdalom megszüntetésére való törekedésével, ostoba módon megszüntet, hiszen az így meggyógyított, a negatív spirituális mentalitásuk felől félrevezetett (szellemileg becsapott és elbutított) ember-tömegek még több zavart okoznak majd az életben és a beteg-gondolataikkal és beteges képzelődéseikkel az egész létben, mint az előtt, hogy azok testi tüneteit – kikezelte – volna.

A szenvedés-csomagot jelentő betegség-tünetek akkor jelentkeznek ugyanis, ha korábban már, sok – sok apróbb testi, és lelki fájdalom-jelzést nem vettünk figyelembe (Például a szorongás, a lelkiismeretfurdalás, a veszteség-érzet, a sértődés, a harag, a neheztelés és a düh is lelki fájdalomjelzések!) nem voltunk hajlandók észlelni huzamos ideig. Illetve akkor, ha az előzetes finom külső és belső jelzéseket gyógyszerekkel, vagy tünetmentesítő terápiákkal elfojtván – tudományosan – semlegesítvén, elmulasztottuk ezen jelzésekből okulva, a szükséges változtatásra vonatkozó, megfelelő pozitív következtetéseket levonni és a szükséges mentalitásváltoztatást eltökélni és megvalósítani. Ezért minden betegségi tünetet olyan jelként kell felfognunk, amely arra utal, hogy valamit rég óta nem teszünk helyesen a szellemi-lelki életünkben. A betegség ugyanis a fájdalom-jelrendszerével együtt, egy olyan, az egyetemes létezés fennmaradását biztosító, szabályozó rendszer. Olyan finom, kombinált testi-szellemi rendszer amely a az egyetemes létezés folyamatos fennmaradását lehetővé teszi és a szükséges változtatásokat az emberből kikényszeríti az egyén romboló asztrális (érzelmi) és mentális (gondolkozási) tevékenységével szemben. Vagyis, a fájdalom tulajdonképpen óvja a szellemi világot az emberi individuumban pszichomentalis és képzeleti önkényeskedései (önkéntelen és öntudatlan fekete – mágiázásai) ellen. Amennyiben nem létezne a betegség, és amennyiben nem létezne ez, az emberi mentális és spirituális energiát lecsökkentő és elszívó fájdalom - szenvedés – betegség rendszer, akkor az ambíciós ("forrófejű") és a sors akadályai ellen mindig méltatlankodó, neheztelő-, haragvó-, gyűlölködő- emberi individuumban képesek lennének mentálisan tönkretenni a romboló energia-kisugárzásaikkal, nem csak az egész emberiséget, hanem a finomabb dimenziók létezési formáit is. II. Jó, de akkor hogy is állunk az ártatlan gyermekek betegségeivel? Ennél a kérdésnél tovább nem halasztható annak a

kérdésnek a megválaszolása sem, amelyre már fentebb is utaltam több rendben, ti., hogy amennyiben a fájdalom és a betegség, nem áll csak úgy magától és a semmiből elé, vagyis, ha az ember huzamosan átélt zavarodottsága, vagy negatív – ellenséges mentalitása az oka a fájdalomnak, majd azok figyelmen kívül hagyása, illetve elfojtása esetén, a szenvedésének és a betegségeinek, akkor az "ártatlan" újszülöttek, meg az ugyancsak ártatlan csecsemők és a szintén "ártatlan" kiskorú gyermekek miért szenvednek különböző betegségekből? Hiszen tőlük igazán nem várhatja el még az Úristen sem a belső, mentalitásváltoztatást, a kedélyállapot cserét?! -E kérdés megválaszolása érdekében egyenesen bele kell ugranunk a metafizika és az Asztrológia kellős közepébe, amennyiben nem fogadjuk el jelenlegi primitív formájában a keresztény egyházaknak elsősorban az egyházatyák által felületesen kezelt, ösbűnről szóló dogmáját. És nem fogadjuk el, hiszen annak primitív determinizmusa semmivel nem jobb a mechanikus materialista világnézetek következtetéseinél. Ellenben, ha az egyetemes metafizikai törvényeket megismerjük, akkor az európai kultúrában századokon keresztül lehazudott Ok és Okozat, vagyis a KARMA TÖRVÉNYE (Amely cáfolatot a Jézus szájába adtak a Nagy Konstantin evangélium-kanonizáló papjai.) azt a választ adja, amit az Asztrológia alapképlete, vagyis a Személyi Horoszkóp behatóbb vizsgálata azonnal megerősít. Tudniillik, hogy a romantikusan szentimentális "ártatlan" kifejezésünk, pont annyira nem használható semmire, mint a maghaladhatatlan ösbűnösség igazságtalan tévképzete, mert minden újszülött testét éltető spirituális struktúra, a kauzális-spirituális alapjaiban tartalmazza, mind az abszolút- ösmagot, mind egy olyan részt az Ösilith által létrehozott öskáoszból, amely éppen az individuális jellegzetességeit határozza meg. Vagyis: az abszolút lét-mag alatt, minden egyes újszülött spirituális struktúrája, magában hordozza azt az egyediségét meghatározó karmikus csomagot is, aminek a felismerése és feloldása, az ő élete értelmét, célját és rendeltetését képezi. Úgy is mondhatjuk, hogy minden újszülött, nem csak az édesanyjától és az anyai nagymamájától örökölt személyi karmáját, illetve az annak megfelelő spirituális struktúráját tartalmazza az egész személyében, hanem ezen spirituális struktúráknak megfelelő, jellegzetes mentális, érzelmi, energetikai és anyagi - biológiai alakzatokat is. És amennyiben ép ésszel – sérületlen és egészségesen működő aggyal - jött a világra, ugyancsak magában tartalmazza e jellegzetes negatív meghatározódásainak a meghaladási lehetőségeit is. A fentiek szellemében tehát (lásd a betegséget mint szabályozó rendszert) a karmához, annak az egyedi nehézségi arányai szerint, mint ontológiai (kauzális) egyedi meghatározódás, a téves (hibás) öntudati, a rombolási és önrombolási, vagy a spirituális kábulási, a káprázatban élési vágyak és készletések következménye, azoknak megfelelően, az ember betegség-hajlamai is hozzátartoznak. Ezek a potenciális betegség-hajlamok az Asztrológiai alapképletből világosan kiolvashatók a karmikus pontok (Lilith, Sárkányfarok), a diszharmonikus fényzögek, valamint a Retrográd bolygók helyzete és fényzögelése alapján, és azokban, az illető személy közvetlen életkörében található, léterők hatására aktiválódnak, amelyeknek a szellemével a szülöttnek keményebb és nehezebb tapasztalatok (fáradtsággal, szellemi-lelki és fizikai erőkifejtéssel, valamint fájdalommal és amennyiben idejében észre nem veszi magát: szenvedéssel járó tapasztalatok) árán kell felvállalnia a személyes kapcsolatba kerülést, majd a harmóniába-kerülést. Minden egyed számára, egyénien jellegzetes, úgynevezett karma-oldási tapasztalatokat és sors-leckéket, a karma-oldáshoz, vagyis az egyedi determinációk feloldásához vezető és ezért felvállalandó és beváltandó - megoldandó életfeladatokat jeleznek a sorsképletekben ezek az asztrológiai helyzet-jelek, amelyekkel az első találkozások az egyén számára persze, nem lehetnek kellemesek. Sőt. Mivel az ember érzi, hogy ezeknek a véghezvitele különleges erőfeszítéseket, belső gyengeség és belső ellenállási vágy legyőzéséhez szükséges erőfeszítést és a szó szoros értelmében vett lelki bátorságot igényelnek tőle, eleve fél, szorong, sőt: iszonyodik és lázad, és a karma-oldási feladatokat jelentő tapasztalatokat minden árón elkerülendőnek véli. Sőt: kegyetlennek ítéli a környezetét és a sorsát, amely ezeket a számára borzasztónak tűnő tapasztalatoknak vállalását igényli tőle, amely tapasztalatok és feladatok mások számára neveléségesen könnyűnek tűnnek. (Lásd a különféle, veleszületett pszichikai fóbiákat, amelyekre nincs semmiféle racionális magyarázat. Ti., hogy gyermekkorában, vagy magzat korában történt volna valami a személlyel, és attól állt elé a fóbia.) A csecsemők, de a kiskorú gyermekek is, elsősorban a testükön keresztül, az által szoknak hozza a fizikai jelenségekben testet öltő spirituális jelenségekkel és erővel (léthatalmakkal) való konfrontációhoz és tanulják meg a felszíni anyagi világ mechanikus törvényei szerinti létezés feltételeit. Ők tehát nem a gondokozásra képtelen eszükkel, hanem az egész testükkel tanulnak. Vagyis, a testi tapasztalataikat jegyzi meg a tudattalan memóriájuk és azt itt raktározott információs rendszerük, ez a primitív tudásrendszerük képezi majd az alapját a jövőben kialakuló gondolkozásuk egy részének is. Tudattalanul tanulják meg tehát a fizikai dimenzióban való létezés, illetve a gravitáció miatti földhöz kötöttség és a tehetetlenségi állapot, számukra még furcsa formáit és lehetőségeit. Akaratuk ellenére, már a születés-napjukon bele kezdenek a fizikai test adta, kellemes és kellemetlen lehetőségek és korlátok – határok megtapasztalásába, ha hisszük mi azt, ha nem. És ez annak ellenére is így van, hogy pl a „baba-biztos” lakást és más efféle természetellenes helyeket kieszelő felnőtt leleményesség, valamint a gyógyszerészet és az orvostudomány technikai vívmányainak hála, a felnőttek minden tőlük telhetőt megtesznek, annak érdekében, hogy megfosszák a csecsemőket eme életbevágóan fontos természetes tapasztalási lehetőségek zavartalan átélésétől. Ez, a humánus kímélésnek nevezett, fizikai tapasztalatoktól való megvonás, később akár életveszélyes is lehet a kisgyermek számára, mert azokat a tapasztalási lehetőségeket, amelyek fontosak lennének számára a fizikai világgal való ismerkedése és a harmóniába kerülése, valamint a spirituális fejlődése érdekében és amely –közvetlen tapasztalási lehetőségektől mi megfosztottuk akkor, amikor tehetetlen volt és nem rendelkezett felnőtt ésszel és képességekkel, ahhoz, hogy tiltakozzon az ellen, hogy mi ilyen botor módon beavatkoztunk az életébe, felnőtt korában sokkal drámaibb és nemegyszer tragikus kimenetelű fizikai és pszichikai események szintjén lesz kénytelen beszerezni ugyanazokat a karma-oldáshoz szükséges szélsőséges tapasztalatokat magának. Az ember aurájában, vagyis a tudattalanjában létező karmikus determinációk mellett ugyanis, az, azokat feloldani és meghaladni hivatott gyakorlati tapasztalatoknak a megszerzési szükség-programja is megtalálható! Tehát a spirituális fejlődési (együttműködési és kiegyenlítődési) képességek megszerzésének az un. szükség- programja is ott van bennünk, azoknak

az életeseményeknek és életkörülményeknek a szó szoros értelmében vett, mágikus úton történő beszerzési programja, amely biztosítja számunkra azokat az élethelyzeteket és életeseményeket, amelyek szükségesek a karmánk feloldásához. Ez, a mágikus erejű képzeletünkön (sorsidéző képességünkön) keresztül működő, „tapasztalás – és konfrontáció beszerzési sors-program” előbb - utóbb olyan életkörülményeket fog beidézni felnőtt korunkban, amelyek immár sokkal durvább figyelmeztető jellegű találkozást (tapasztalási és kapcsolatba kerülési lehetőséget) kell majd jelentsen a valamikori csecsemő számára, mint a baba- vagy gyermekkorban beszerezhető hasonló jellegű tapasztalatok, ahhoz, hogy a fizikai test szintjén megszerzett információ eljuthasson az un. auratestek legfinomabb rétegeibe: a szellemi tudatosodás zónáiba, és ott, a szükséges módosulásokat (A karmikus hibás mentalitásokról való leszokást és a helyükbe való új képességek létrehozását, kialakítását.) elő is idézhessék. A csecsemő és a gyermek fizikai teste még sokkal finomabb (puhább és így információ-érzékenyebb) mint a felnőtt teste és ezért a spirituális kommunikáció a fizikai test és az auratestek között (vagyis az információ áramoltatás és feldolgozás) csecsemőkorban és gyermekkorban sokkal könnyebb és alakíthatóbb mint felnőttkorban. (Ezért is tanulnak könnyebben a gyermekek és a fiatalok általában, mint az "érett" felnőttek, meg az öregek...) Másrészt, tudnunk kell azt is – és sajnos, ez a válasz arra, hogy az ártatlan csecsemők és gyermekek miért is betegednek meg és miért szenvednek, holott nem csak ártatlanok de a fent leírt, tudatos belső mentalitás-kiigazításra is képtelenek! -, hogy a csecsemő és a gyermek 14 éves koráig, ha közvetlenül az anya mellett maradhat, az anyának a tudattalan észélgondolati és képzeleti tevékenységének van alá rendelve, az anya huzamosabb ideig át élt és fenntartott, az átlagosnál szélsőségesebben intenzív, tudattalan módosulásait és átélései által van befolyásolva, azokat testesíti meg a betegségeivel, vagy a baleseteivel. Úgy érteve ezt, hogy a gyermeknek, aki mintegy az anya – vagy az anya halála esetén, az őt gondozó gyám és nevelő, illetve gyámok és nevelők) misztikus nyúlványaként (spirituális karma-program folytatásaként) „működik” az élete első 14 évében, és, azok a szervei károsulnak, vagy azok a testrészei sérülnek meg balesetekben, amelyek a jelen tanulmány elején leírtak szerint, analogikus kapcsolatban áll azzal az őserővel (Az asztrológiában a megfelelő bolygó által megtestesített), vagy spirituális erőttel (A megfelelő konstelláció által megtestesített), amellyel az anya huzamosan és intenzíven úgy konfrontálódik (viaskodik), hogy nem képes azzal huzamosan harmóniába kerülni. Mindaddig tehát, amíg a gyermeknek az önálló asztrálteste is teljesen kialakul, ő közvetlen kapcsolatban és annak a hatása alatt áll, az édesanya, vagy az őt gondozó gyám tudattalan lelki és érzelmi tevékenységével. Vagyis, a gyermek információs alárendeltségi viszonyban áll szellemi-lelki (tudattalan) szinten, és így a fizikai szervezete szintjén is, az anya, vagy a gyám tudattalan szellemi-lelki folyamataival, vagyis annak a harmonikus, vagy diszharmonikus és ezért feszült és negatív energiák által telt állapotaival. Ezért pontosan úgy, ahogy a felnőtt ember tudattalanja megjeleníti fizikai (biológiai) betegségek alakjában mindazt, amit a spirituálisan felébredni nem akaró felnőtt embernek - Aki nem akar tudomást szerezni az őt kényelmetlenül érintő problémákról. -, a tudata elsüllyeszt, ugyanúgy a gyermek szervezete is, mivel sokkal inkább információ-érzékenyebb az anya tudattalan szellemi-lelki tevékenységére, mint az anya szervezete, leképezi betegségeket, vagy sérüléseket (un. baleseteket) formájában mindazokat a lelki-szellemi zavarokat és görcsöket, amelyeknek a megoldásával az anya nem hajlandó tudatosan foglalkozni. Tudom, hogy így, első olvasásra mindez irracionálisan hangzik azok számára, akik az asztrológiában és a metafizikában egyáltalán nem jártasok, de metafizika- előadói, valamint gyakorló asztrológusi tapasztalatomból következően már azt is megszoktam, hogy az első ellenérv, amikor valakinek próbálom elmagyarázni azt, hogy a nem öröklött betegségeiről csakis ő tehet, a felelősségáthárítás szellemében nevelt személyek, mindig az "ártatlan gyermekek" betegségeivel hozakodik elő, számukra kézzelfoghatóan „logikus” háritási ellenérvképpen. Amint láthattuk, a gyermekek csakugyan ártatlanok amiért kénytelenek elviselni a szülő-anyák mélyen rejtett agressziójának, gyűlölködéseinek, érzelmi, lelki és képzeleti zavarainak és csapongásainak, valamint a főlősleges aggodalmaskodásainak, óvatosságának, félelmeinek és babonás fóbiáinak a következményeit. Vagyis, az anyák tudattalan képzelet- gondolat és érzésvilága szintjén lejátszódó, ellenőrizetlen és felelőtlen lelki tevékenységének következményeit. A gyermekek ártatlansága viszont nem ellenérv arra, hogy egy a felnőtt korba több éve beérkezett személy, ne legyen felelős a saját betegségeiért! De próbáljuk meg több türelemmel és egy kis filológiai - metafizikai kitérővel otthonosabbá tenni a kérdést, tudván azt hogy a Filo- Logosz őseredeti jelentésében a Szeretet Logikáját, vagyis a Szeretet Értelmét jelentette és nem holmi öncélú és önkényes, személyidegen (absztrakt) nyelvészkedő elméleteket: Minden nemzet nyelvében fennmaradtak ős, metafizikai igazságokat kifejező, az emberi személy és a világegyetem közötti egység - és azonosságtudatról hírt adó, erre visszautaló, kifejezések. A magyar nyelvben például ilyen a "képesnek lenni" kifejezés mellett, (ha valamire képes vagyok, annyit tesz, hogy képet alkotok magamnak arról, amit meg akarok valósítani, tehát azt materializálni tudom) az EGÉSZ- ség kifejezés is. Ez arra utal, hogy a beteg ember nem egészséges, vagyis nem EGÉSZ EMBER, elveszítette Egész- ségét, vagyis azon képességét, hogy önmaga szellemi-lelki és fizikai összetevőivel és azon keresztül a közvetlen környezetével harmóniában éljen. A beteg embernek megbomlik gondolat -és lelki-világában az Egész- ség tudata vagyis az egységtudata, amiért nem érzi magát egészségesnek és nem érzi magát összhangban az EGÉSZ- szel. A beteg ember elveszíti ambíciókkal terhelt életgyakorlata következtében azon képességét, hogy egységes EGÉSZ- ként legyen képes felfogni (egészen látni) önmagát és ezzel együtt szítén egységes létállapotként érzékelni környezetét (családját, munkatársait, rokonságát, népcsoportját, népét, stb.) és a Világegyetemet. Amikor személyiségében, vagyis tudatában külön válik az ő személye ez egységes egyetemes létezésről és amikor csak egymástól különálló elemekként képes meglátni önmagát, a többi embert és a természeti környezetét és így, szétválasztva kezdi vizsgálni, részleteiben kutatni és egyes részek - részletek fontosságát a többi részlet rovására kiemelni, előbb-utóbb EGÉSZ- ségtelenné válik. ("Ne készíts magadnak faragott képeket.") Amikor önmagát a nagy EGÉSZTŐL különállónak, elszakítottnak és szembenállónak kezdi érzékelni, így kettészakítva és különválva képzelve el önmagát és a "Világot", ellenségnek fogja azt érzékelni és ítélkezni kezd mások fölött. A másokat elítélő emberek EGÉSZ- ségtelen látásmódja, életérzékelése ez. Az epe és a máj betegsége például jellegzetesen ítélkező betegségek, és a Merkúr által uralt Szűz csillagképpel és a Jupiter

által uralt Nyilással kapcsolatosak. Lehet az epe-beteg, vagy máj-beteg ember, látszatra bármennyire "jó ember", lehet "önfeláldozó" és "könyörületes" szerepkörök első helyezettje, betegsége úgyis arra utal, hogy társadalmi szerepjátszása (pl. jótékonykodása) mögött, bent valahol a lelke mélyén, megbomlott benne az EGÉSZ- ség tudat, önmagát kívül állóként jobbnak tartja mint a többieket, akikkel fizikai szinten jótékonykodva, segítve, hatalmat gyakorló egyrészt, és akik felett ítélkezik másrészt. És ítélkezik mindazok fölött akik például nem segítenek a rászorulóknak, mit ahogy azt ő, a jó-ember teszi. Az Egészség kifejezés mellett, szót érdemel itt a VISSZAÉLÉS kifejezésünk is, ami arra utal, hogy az a személy aki valakinek, vagy valakiknek a türelmével él vissza például öncélú és együgyű, másokat zavaró cselekedeteivel, tulajdonképpen az egyetemes evolúció irányával ellentétesen él, hiszen a másokra negatívan, diszharmonikusan, vagy destruktívan ható, öncélú tevékenységének előbb-utóbb jelentkezik majd a rá vissza háruló következménye is, az Ok és az Okozat törvényének alapján. Ezért tehát ő ténylegesen visszafelé fejlődve él: visszaél, mint ahogy vissza-él ma a szellemi tudásával az egész emberiség, ama nagy téveszméje következtében, hogy a materialista tudomány és a technika által létrehozott könnyítési és kényelmi eszközök segítségével megnyerheti az életet. Az EGÉSZSÉG SZAVUNK ARRA UTAL TEHÁT, HOGY annak az ellentéte: A BETEG EMBER AZ, AKI AZ EGYETEMES EGYSÉGES-EGÉSZBEN történő gondolkozását, világ és életérzékelését feladta és részekben gondolkozván, részeredményekért hajszolja magát beteggé, az öncélú hajszája eredményeinek túl nagy fontosságot tulajdonítván, csak rész-dolgokat, részjelenségeket fogad el A VALÓSÁGNAK MEGFELELŐ IGAZSÁGKÉNT. Ő csak részeket hajlandó befogadni erkölcsi rendjébe és annak megfelelő világképébe, és csak úgy, hozzá közelálló emberekhez közelítvén szeretettel, (egy, vagy maximum két-három személyre, esetleg kedvenc kutyájára, vagy macskájára polarizált szeretetével) EGÉSZ- ségtelenné teszi magát. Így, gondolkozásán keresztül, a közösség felé táplált szeretet-érzései is polarizáltak egy, maximum két vallási, népcsoport, vagy nemzeti közösség irányában, amelyben a kollektív szentimentalizmus hatására, a többi népcsoportok, vallások és népek többnyire ellenséges képzetekként élnek tudatalatti (lelki) rétegeiben. Persze, ez nem ilyen egyszerű, hiszen senki közülünk önszántából nem szakította el magát az egységben történő gondolkozási és érzékelési folyamatoktól, a személyes egység-látási képességétől. A gyermekeknek az egészséges természeti tapasztalatoktól való megvédés természet-ellenes logikára és ezért a megváltódás-ellenes logikájára, valamint a rész-látásból és a rész-gondolkozásból eredő azonosság-ellentét logikára, vagyis az úgynevezett dialektikus szemléletmódra épül fel az egész (európai) keresztény fogantatású, humanista – liberális társadalom és arra a csak külsőségekben vallásos, de alapjaiban materialista civilizáció, annak minden életviteli rész-kérdésében. Ezt, a humanista-liberális európai fogantatású kultúrában nevelkedett, tehát végül is az ellenséges külvilág és ellenséges természet koncepciójára épülő - objektívnek és ésszerűnek nevezett- gondolkozás sajátosságai szerint nevelt és oktatott embert, mindenütt a földkerekségen, ahol az anyagelvű keresztény-nyugati civilizáció mint életforma elfogadott, az állami-szociális intézményektől való függősége és az általános hagyományok hozzászoktatták ahhoz a gondolathoz, hogy betegsége egy, az étellel mintegy természetesen ("objektíven") velejáró, az ő személyiségétől, vagyis gondolkozásától, érzelmeitől, cselekvéseitől, akaratától és általános mentalitásától függetlenül létező jelenség. Olyan természetes jelenség, amelynek csakis külső, materiális és ugyancsak külső (ellenséges) tényezők által kiváltott pszichológiai okai lehetnek. A mai keresztény-materialista gondolkozású civilizált embert már hét éves korában hozzászoktatják a természeti elemekkel és jelenségekkel szembeni, vagyis a természeti tapasztalat-szerzési lehetőségekkel szembeni védekezés, valamint az azzal járó, a részlátási logikára, és a részekben való gondolkozásra, spirituális lényege szerint tehát az egészségtelen gondolkozásra, a részleteikben oly ésszerűen kidolgozott pedagógiai, pszichológiai és más tudományosnak nevezett lineáris látásmódra alapozott mentalitás átadásával, begyakorlásával, vagyis a szabadelvűnek és felvilágosodottnak képzelt szűklátókörűségre való ráneveléssel. Kedves Olvasó! Amennyiben ezt az írást olvasod, talán arról is van tudomásod, hogy író-asztrológusi életművemnek az egyik legfontosabb része az egyetemes törvényekről szóló nagy lélegzetű, az élet alapjainál álló és a sorsunk alakulását közvetlenül is befolyásoló Egyetemes Törvényekről szóló tanulmányom. E tanulmányban szereplő harmadik törvény, a kiegyenlítődés törvénye, személyünkre és életünkre vonatkozóan, arról is szól többek között, hogy e törvény alapján semminek, még az ilyen fontos olvasmányoknak sem vehetjük tulajdonképpen a hasznát (tehát a boldogulásunk és az egészségünk: a megváltódásunk szempontjából), amennyiben nem adtunk mi is valamit cserében, az információért, illetve nem járultunk hozzá gyakorlatilag is másoknak az információhoz való jutásért és a személyi vonatkozású lényegi információhoz való hozzá jutásunk után, nem hoztunk semmilyen személyes áldozatot. Látod, én áldozatot hozok azzal, hogy ingyenesen közzé tettem ezeket a sokak számára életbevágón fontos információkat amiket, hozzád hasonlóan, nagyon sokan hasznosíthatnának, amennyiben pl. meg rendelnék a személyi horoszkópjukat és ez által a gyakorlatban hasznossá tehetnék amit itt meg tudtak elméletben, de egy sötét lelkű és nem kevésbé sötét múlttal és jelennel rendelkező erdélyi személy, aki magát „anarchista prófétaként” (vagyis hamis prófétaként) határozza meg: az agykáros felesége falú széli viskójában és annak a betegnyugdíjából élőködő Nagy Atilla Puli, primitív rossz indulatában, arra áldozza ideje és energiája nagy részét, valamint az írni- tudása nagy részét, hogy engem szakmailag, és erkölcsileg hiteltelensítsen és ezzel, a négy gyermekes szép családot gazdaságilag tönkre tegye. Nagyon szépen kérek tehát, hogy amennyiben értékesnek és találd ezt az írást, érték-csere és kiegyenlítődésképpen, mindössze annyit tégy, hogy most azonnal kattints rá a következő linkekre, amelyben arról írok, hogy milyen indíttatással lettem asztrológus, és hogy igazából miért is szeretne Attila - Puli a cinikus rágalmazásaival, gazdaságilag tönkre tenni: <http://www.scribd.com/szilardk/d/62752670-Kozma-Szilard-Nagy-Puli-Attila-sarlatanozasa-hatekony-kovetkezmenyei> http://kozmaszilard.com/category/az_ellenseg/ Hálásan köszönöm, barátsággal: Kozma Szilárd